

РЕШЕНИЕ

№ 20209

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **1151** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно -процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от „СДРУЖЕНИЕ БЪЛГАРСКА ФЕДЕРАЦИЯ ВОДНА ТОПКА, ЕИК[ЕИК], чрез адв. П. В. П. от САК, срещу Решение от 16.12.2024 г., постановено по НАХД № 6327/2024 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 134-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №22-2400044/09.04.2024г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на жалбоподателя на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение. Излагат се доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалния и на материалния закон от адв. П. в жалбата до съдът.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт С. прави искане за отхвърляне на касационната жалба като неоснователна и недоказана и оставяне в сила на съдебното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор П. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, XI касационен състав, след преценка на доводите и възраженията на страните, наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срок, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора, включително е проведен разпит на актосъставителя. От неговите показания и от събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че „СДРУЖЕНИЕ БЪЛГАРСКА ФЕДЕРАЦИЯ ВОДНА ТОПКА, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. Д., е работодател по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда и като такъв е адресат на разпоредбите на Кодекса на труда и нормативните актове, свързани с прилагането му. Същият е допуснал до работа на 08.04.2024г. работника А. С. С. да полага труд на длъжността „секретар“. На 13.02.2024г. в ДИТ-С. бил представен сключен граждански договор за извършена работа №028 от 01.12.2023г. между Българска федерация „Водна топка“ Сдружение, наричан за по-кратко Възложител и А. С. С., ЕГН: [ЕГН], наричан/а за краткост Изпълнител. С него Изпълнителят приел срещу договорено възнаграждение да извърши техническата работа по обработване и подготвяне на документи за кандидатстване по Програма за финансово подпомагане на проекти за развитие на спорта за високи постижения за олимпийските спортове за 2024г. на Министерство на младежта и спорта (ММС). За така констатираното нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ на 01.03.2024 г. свид. К. съставила АУАН №22-2400044 срещу Българска федерация „Водна топка“ Сдружение. АУАН бил връчен лично на упълномощено от дружеството лице, на същата дата. За констатираното нарушение е съставен АУАН, на 09.04.2024 г. директорът на ДИТ-С. е издал обжалваното НП № 22-2400044 от 09.04.2024г., с което на жалбоподателя била наложена "имуществена санкция" в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, за нарушение на чл. 414, ал. 1 КТ вр. чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че отговорността на дружеството е неправилно ангажирана по отношение на посочената в НП санкционна разпоредба на чл. 414, ал. 1 КТ, като е приел, че приложима в конкретния случай е разпоредбата на чл. 414, ал. 3 от КТ, тъй като в нея изрично е посочена, че се прилага за извършено нарушение по чл. 62, ал. 1 КТ. Но е посочил, че процесното нарушение не е ограничило правото на защита на жалбоподателя, тъй като при съпоставката между двете разпоредби - на чл. 414, ал. 1 и чл. 414, ал. 3 от КТ се установява, че размерът на имуществената санкция е определен в идентични граници, поради което посочването на разпоредбата на чл. 414, ал. 1 от КТ не може да заблуди жалбоподателя относно границите на санкцията и санкционните последици от извършеното нарушение.

Съдебното решение като резултат е правилно.

Относно изложеното в жалбата на оспорващата страна, че в НП неправилно е посочена алинеята на санкционната норма: вместо ал.3 на чл.414 от КТ- ал.1 на чл.414 от КТ. Настоящият касационен състав на съда не споделя изложените съображения.

Първо от самото начало на образуваното административно-наказателното производство „СДРУЖЕНИЕ БЪЛГАРСКА ФЕДЕРАЦИЯ ВОДНА ТОПКА“, ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. Д. е било съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, работодателят по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира в пълен обем своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП. Съдържанието на трудовото правоотношение е посочено неизчерпателно в разпоредбата на чл. 66, ал. 1 КТ – място на работа, наименование на длъжността, срок на трудовия договор, основно и допълнително възнаграждение, продължителност на работния ден или седмица. Тези основни характеристики на трудовия договор се установяват от собственоръчно подписаната декларация от А. С.. Работникът е престира работна сила в полза на касатора – работодател, като е налице присъщата на трудовото правоотношение зависимост на работник от работодател, за разлика от договора за изработка, при който изпълнителят се задължава да извърши работата на свой риск, при предварително уточнени условия (чл. 260 ЗЗД)/от 01.12.2023г./и по собствена преценка за времето на извършване на работата. Работодателят, следва да носи отговорността за липсата на трудов договор с А. С., която е заварена да изпълнява характерна трудова дейност в обект, управляван от „СДРУЖЕНИЕ БЪЛГАРСКА ФЕДЕРАЦИЯ ВОДНА ТОПКА, ЕИК[ЕИК]. Извършваната работа от А. С. С. в полза на „СДРУЖЕНИЕ БЪЛГАРСКА ФЕДЕРАЦИЯ ВОДНА ТОПКА, ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. Д. покрива характеристиките именно на такъв трудов договор/работно време 09.00-13.00 часа, заплащане на възнаграждение, място на работа, контрол по време на извършването ѝ. Настоящият състав следва да посочи, че съгласно чл.416 ал.1 от КТ редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. В хода на съдебното следствие пред въззивния съд не са събрани и приети доказателства, които да оборват материалната доказателствена сила на акта за установяване на нарушението от 08.02.2024г. От показанията на свидетелите Д. Г. К. и А. С. по категоричен начин се установява, че последната на 08.02.2024г. е престирала трудова сила срещу получаване на възнаграждение за положения труд.

НП се основава именно на сключения граждански договор, която сделка е подведена правно и се сочи като доказателство за неспазване на изискването на чл.62 ал.1, от КТ,относно формата на трудов договор.В административното производство,АНО след като е обсъдил фактите е достигнал до извод,че липсва трудов договор между работодател и работник.Правна квалификация в НП напълно съответства на неспазване на забраната по чл.1 ал.2 от КТ за прикриване на трудовите правоотношения, която се извлича от императива на правното изискване за уреждането им само като трудови.Следователно сключване на друг договор между страните/в случая по ЗЗД/ за възлагане на работата, която страните ,не изпълняват, но чрез нея прикриват трудови правоотношения се явява юридически факт, който се отклонява от изискването на чл.1 ал.2 от КТ и за това е предвидено административно наказване с общата административно наказателна разпоредба на чл.414 ал.1 от КТ.Настоящият състав следва да посочи ,че когато страните не са прикрили трудовото правоотношение, но преди началото на неговото изпълнение работодателя не изпълни задължението си да сключи писмен трудов договор, да го обяви в НАП, да връчи препис на работника от двустранно подписания трудов договор и от уведомлението и едва тогава да започне реалното изпълнение на договора,тогава се осъществяват отделните нарушения, посочени в чл.414 ал.3 от КТ.Ето защо НП се явява законосъобразно и

постановено,при правилно установен факти.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема , че съдебното решение на е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено.Не са налице основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Така мотивиран,Административен съд София– град,ХІ касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №5415 от 16.12.2024г.,постановено по анд №6327/2024г. на СРС,134 състав,с което потвърдено Наказателно постановление №22-2400044/09.04.2024г.,издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на жалбоподателя на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА „СДРУЖЕНИЕ БЪЛГАРСКА ФЕДЕРАЦИЯ ВОДНА ТОПКА,[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ сума в размер на 80/осемдесет/ лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.